

GS 889

En mycket wacker

2
Eremit's-

Si sa,

Se mörkret fram på Sö-
ftet skrider, &c.

Kan sjungas under sin egen Melodi.

E a l m a r, tryckt 1809.

1.

Se mörkret fram på Gästet strider,
Ledsga mig du Himlens vän
Till dalen, der en tackla sprider
Ett hjälpsamt stén för Wandringssmån.

Äf matthet jag till jorden tryckes,
Som hela dagen wandrat har
Uti en Ölen, hwilken tryckes
Förlängas wid hwar steg jag tar.

Min Son! jag vill dig ej så illa,
Gaf Eremiten straxt till svar,
Låt ej ett terbloß dig förwilla,
Hvars swel dig till en afgrund drar.

För nödens barn, som willse blifwit,
Min Roja aldrig slutes till,
Den lilla lott, mig Himlen gifwit,
Jag gerna med dig dela will.

Här må du öfwer natten dröja,
Och nytta seilt till alla dö,
Om du med litet dig will nöja,
Var wiß om en wälsignad ro.

Ja, alldrig wille döden dömma
De djur, som Himlen lif besfart;
Den makt, som plågar för mig ömma,
Mot dem att wara öm mig lart.

En tarflig men ej fräslig föda,
Sins dock af frukter, ört och bär,
Din törst kan släckas utan möda
Wid källan, som du finner här.

Kom främling! då din sorg att söfwa,
All jordiff oro har ej grund;
Wi endast litet här behöfwa,
Och detta lilla blott en stund.

Som daggen, när den faller neder,
Så ljust war Eremitens tal;
Sin unga gäst han sedan leder
Igenom Skogen till en dal.

Der han för sitt och andras bästa
I stuggan byggt ett litet Tjäll,
Och hjälpsam mot hwar nödstäld Rasta
Han lefde wärdad, trygg och säll.

Ej öfwerflödet ågar'n brydde
I denna Roja, täckt med strå,
En blinka handens tryckning lydde,
Och straxt sågs dörren öppen stå.

Och Nu, när arbets-hopen wänder
Hwar till sitt hem, att njuta ro,

I Spisen han en brasa tänder,
Som lyser upp hans mörka bo.

Sen några fat på bordet sätter,
Hvars mångd ej brydde gästens mat;
Men af! långt mer än hundra rätter,
Var fjellwa wårdens muntra sak.

Allt glädien på sitt sätt betinga,
Hans trogna Ratt gör muntra språng,
Från elden hundra gnistor flyga,
Från Spisen höres Sursans sång.

Men intet lunde sorgen lindra,
Som tryckte ned wår främings mod,
Sin gråt han såsångat sökte hindra,
Den utbrast i en tåreflod.

Straxt rördes Eremitens hjerta,
Som färdigt war till andras tröst,
Säg, Ungling! ropte han, hwad fändra
Bemåstrat sig ditt unga bröst?

Från lyckans gylfne boning briswen,
Har du dess werling redan römt?
Är du i wänskap öfwergifwen?
Är du af Fårlet obelönt.

Wet då, att alla lyckans skänker
Ät något blott en flugga ge,
Och den, som högt om dessa tänker,
Ej mindre såsång är än de.

Och den, som efter wänskap sträfwat,
Ett flyktigt lustiken blott bedrar,
Som kring den rikas Slott plår smäfwat,
Men från den uslas Kaja far.

Än mindre genom Fårlet winnes,
De skönas Syckelwerk ej lio,
Den här på jorden icke finnes,
Om ej i Lurturdufwans bo.

Nej, Ungling! låt oss lefwa nöjde,
Och fly ett lön, som oss bedrar.
Wid dessa ord en rådnad rösde
Hvem denna sorgsna gästen war.

Likt Morgonrodnans glesa skvar
I praat och i ombyttighet,
Dess hy hwart ögonblick förnyar
Sin glans och sin behaglighet.

Dess bröst, som hwarje suck ses höja,
Dess hy, der bling amheten rår,
I denna idela Unglinga röja
En Ungling i dess ålders wår.

Af! wårdes, sad' hon, omkan bära
Med mig min dierfhet varit stor,
Som brottsligt gått det rum för nåra,
Der ni i Himlens sällhet bor.

För Er en flidas tårar rinna,
Som förd af Fårlet tröstlös går?

Hon söker rö, men måste finna
Förtwiflan i hwar enda spår.

Ett lyckligt öde mig bestärde
En ganska rik och måkrig Far,
Som ej sitt gods med prast förstörde,
Allt åt hans dotter ämnat war.

Allt mig och mina fatter vinna,
Kom snart en flock tillbedjare,
Som laddes för mig häftigt brinna,
Och priset åt min skönhet ge.

Swar dag den öfles till min plåga,
Bland dem den unga Edwin stod,
Han talte aldrig om sin låga,
Men öfals språk jag dock förstod.

Han ej med gods och titlar lyfte:
Hans dragt war snoga, men icke grann;
Men själen wett och dygder hyste,
Och allt jag uti honom fann.

Ej blomman leende åt dagen,
Med morgondaggens pärlor stänkt,
Hon skröta kan med de behagen,
Som i min Edwins wäsend' blänkt.

In uti hela Floras Rike
Man blott af flyktig fågring wet:
Han war i skönhet blomstrens like,
Men jag i obeständighet.

Jag stolt mitt högmöd endast lydde,
Och i hans lärar nöje fann:
Hans kärlek wäl mitt hjerta brödde,
Men ej af mig belöning wann.

Min köld hans plåga dagligt öfke,
Till dess han sorgsen affsed tog,
Och utan hopp förtwiflad sökte
En Öfen, der han hemligt dog.

Med sorg och qual will jag nu böta,
I all min tid för detta brott,
Och i den Öfen döden möta,
Som Edwins sista suet hat fått.

Ja, der skall mig förtwiflan nära
Till dess jag dignar ner och dör;
Af Edwins död har jag fått lära
Hwad jag för honom göra bör.

Förbjuda Gud, sad Eremiten,
Och i sin famn den sköna tar,
Hwars häpnad blef då icke liten,
Men Edwin själf den djerfwe war.

Se här din trogne Edwin åter!
Kan, omma Fanny! kan min tyst;
Det är den Edwin du begråter,
Som trycker dig intill sitt bröst.

Ja, dig skall jag till hjertat trycka,
Som himlen gifwit mig igen,

Och ingen, ingen dig skall rosta,
Från mig min vän, min ämma vän.

Nu vill jag glömma lifvets smärta,
Jag fruktar mer ej lyxans fall;
Den suet, som sist går från mitt hjerta,
Med Edwins sista blandas skall.

